

LASERDISKEN

Prinsensgade 38, 9000 Aalborg - Telefon 98 13 22 22 - Telefax 98 11 49 59 - e-mail: hk@laserdisken.dk

Aalborg 01.10.2006

Retten i Aalborg
Att: Fogedretten
Badehusvej 17
9000 Aalborg

Forhåndsorientering om mine holdninger og handlinger:

Mit navn er Hans Kristian Pedersen. Jeg driver forretningen Laserdisken i Prinsensgade 38 med salg af dvd-film, hvoraf nogle er importeret fra tredjelande. Virksomheden er en enkeltmandsvirksomhed, der drives under CVR-nr. 10 19 42 45.

Jeg henvender mig til byretten, fordi Foreningen af Danske Videogramdistributører (FDV) har meddelt både min advokat og fogedretten, at den vil iværksætte en fogedforretning mod min virksomhed. Sidste gang FDV begærede en fogedforretning, var konsekvensen, at en fogeddommer og en IT-medarbejder uden varsel dukkede op i min butik og forlangte adgang til mine computere. Fogedforretningen blev gennemført uden deltagelse af min daværende advokat, Anders Hjulmand, der ikke uden varsel kunne forlade et møde. Da min nuværende advokat er bosiddende i København, er det urealistisk at tro, at han uden varsel kan møde og give den fornødne bistand under den næste fogedforretning.

Jeg bemærkede naturligvis, at Anders Hjulmands ønske om at få sagen udsat, så vi kunne mødes og drøfte anklagerne i byretten, blev afvist, og at mit ønske om en "Fair trial" i henhold til Menneskeretskonventionen blev afvist. Jeg frygter derfor, at fogedretten igen vil efterkomme FDVs anmodning, og hvis jeg ikke tilfældigvis selv er til stede, når fogeddommeren og IT-medarbejderen dukker op, vil fogedforretningen uden videre blive gennemført.

Jeg fik ikke adgang til egentlig bevisførelse under den foregående fogedforretning, og jeg kan derfor heller ikke være sikker på at få det næste gang. Min eneste mulighed for at forklare mig er derfor, at jeg orienterer fogedretten om mine holdninger og handlinger forinden.

Vedrørende uvarslet ransagning

Det blev aldrig klart, hvorfor byretten mente, at der var risiko for, at jeg ville begynde at ødelægge mit varelager og destruere mine regnskaber, hvis jeg blev orienteret om FDVs planer på forhånd, så byretten fandt det nødvendigt at overraske mig med en uvarslet ransagning. Uanset byrettens forhåndsopfattelse af mig som forbryder gør jeg opmærksom på, at formålet med en uvarslet ransagning er forspildt i og med, at FDV allerede har givet meddelelse om den kommende forbudsbegæring.

Jeg skal anmode om, at den næste forbudsbegæring ikke finder sted uden varsel på min forretningsadresse, men at den behandles i byretten med mulighed for bevisførelse.

Vedrørende bevissikring

Jeg er blevet oplyst, at bevissikring har til formål at sikre bevis for omfanget af en eller anden ansvarspådragende handling, og at det har betydning, når størrelsen af en erstatning for denne handling skal udredes. Bevissikring skulle sikre en mere korrekt afgørelse end rettens skøn.

Hvis det skulle vise sig, at jeg ved en culpøs handling dømmes erstatningsansvarlig, vil jeg hellere have erstatningen udmålt efter faktiske omstændigheder end rettens skøn. Hvis retten *efter bevisførelse* afgør, at jeg er erstatningsansvarlig, åbner jeg gerne mine regnskaber.

Vedrørende krav til sandsynliggørelse af, at der foreligger en krænkelse

Ifølge kapitel 5.7 i lovforslaget af 4/10-2000 (http://www.folketinget.dk/Samling/20001/lovforslag_som_fremsat/L17.htm) såvel som betænkningen af 1/3-2001 (http://www.folketinget.dk/Samling/20001/udvtilag/REU/L17_bilag38.htm) sigter kravet om sandsynliggørelse til både retlige og faktiske forhold. Det betyder, at det skal undersøges, om rekvirentens ret rent faktisk er krænkede og herunder må det undersøges, hvad rekvirenten egentlig har ret til.

Hvad er det præcist, rekvirenten har ret til i henhold til ophavsretslovens § 19?

Det spørgsmål var mange ordførere i tvivl om. Derfor besluttede de under førstebehandlingen den 23/10-2002 ([http://www.folketinget.dk/Samling/20021/salen/L19_BEH1_8_4_\(NB\).htm](http://www.folketinget.dk/Samling/20021/salen/L19_BEH1_8_4_(NB).htm)), at indkalde til et ekspertmøde, der blev afholdt den 13. november 2002. Jeg selv og advokat Johan Schlüter deltog som partsrepræsentanter.

Forinden havde Johan Schlüter på vegne af FDV og andre rettighedshavere meddelt sin fortolkning til kulturudvalget i et brev af 29. oktober 2002. Sidste afsnit lyder således:

“Flere partier stiller spørgsmålstejn ved, om forbudet mod parallelimport vil hindre udbudet af “smalle” film, idet det fejlagtigt lægges til grund, at der er tale om et totalt forbud mod parallelimport. Privat parallelimport fra lande uden for EØS vil fortsat være tilladt, hvorfor disse film stadig vil kunne importeres til Danmark, ligesom enhver import af film fra EU-lande fortsat vil være tilladt. Begrebet “parallelimport” forudsætter endelig, at der findes en enerettighedshaver i importlandet, som i givet fald kan og vil gribe ind overfor importen. Er der i importlandet (Danmark) ikke en sådan rettighedshaver, vil der ikke være grundlag for at forbyde importen. Dette vil i sagens natur have særlig betydning for smalle udgivelser på såvel film- som musikområdet.”

Journaloplysningerne er offentliggjort på Folketingets hjemmeside på følgende adresse:

http://www.folketinget.dk/Samling/20021/udvtilag/KUU/L19_bilag30.htm

Selve brevet er indscannet og offentliggjort på Folketingets hjemmeside på følgende adresse:

http://www.folketinget.dk/img20021/udvtilag/lib2/20021_2272.pdf.

Kulturministeren kommenterede brevet overfor Kulturudvalget som svar på Spørgsmål 14 den 7. november 2002 således:

“Jeg hæfter mig endvidere ved, at Johan Schlüter anfører, at lovforslaget ikke vil være til hinder for specialimport af smalle udgivelser på film- og musikområdet, idet der ikke vil være anledning til at forbyde en sådan import, hvis der ikke findes en dansk rettighedshaver.”

Svaret er offentliggjort på Folketingets hjemmeside på følgende adresse:

http://www.folketinget.dk/Samling/20021/udvtilag/KUU/L19_bilag37.htm.

På ekspertmødet den 13. november 2002 gentog Johan Schlüter sine synspunkter om specialimport (http://www.folketinget.dk/img20021/udvtilag/lib9/20021_4779.pdf - side 17):

“Om specialimport: Er der tale om specialimport, hvor der ikke er nogen rettighedshaver i landet, er det klart, at man kan importere. Så er det ikke noget problem, for der er ingen til at forbyde det.”

Der er for mig ingen tvivl om, at loven forud for vedtagelsen af alle parter blev opfattet sådan, at en dansk rettighedshaver kunne forbyde parallelimport, hvorefter det ville være ulovligt. Specialimporten kunne fortsætte, fordi der ikke ville være anledning til at forbyde den.

Culpa: Kan jeg med rette bebrejdes, at jeg arbejder efter Johan Schlüters egen fortolkning?

Er det culpøst at fortolke en lovgivning *efter* dens vedtagelse på samme måde, som forslaget blev fortolket under behandlingen i Folketinget *før* dets vedtagelse?

Jeg har tidligere været igennem en lang og ubehagelig retssag mod FDV om udlejning, og jeg ønskede ikke problemer med FDV. Derfor gik jeg igang med at undersøge, hvilke film, FDVs medlemmer havde rettigheder til, og hvilke film, de ville forbyde parallelimport af.

Jeg forsøgte uden held at få de oplysninger ud af FDV uden at stille krav til formen (bilag 1). Jeg spurgte derefter hvert enkelt medlem, og de ville bruge deres ret til at forbyde parallelimport, og jeg forsikrede, at deres forbud ville blive respekteret, idet jeg efter bedste evne selv ville finde og registrere de titler, de havde rettigheder til (bilag 2).

Mit udgangspunkt for fortolkningen af loven er - som skrevet af Johan Schlüter selv - at et forbud forudsætter, at der findes en dansk rettighedshaver, som *kan og vil* forbyde parallelimport.

Hvad er FDV reelt ude på at opnå?

Det kan med sikkerhed antages, at FDVs formål med fogedforretningen sidste år ikke var at beskytte medlemmerne mod Laserdiskens parallelimport, fordi det kunne være opnået blot ved at besvare mit brev fra den 12. februar 2003 (bilag 2).

Så hvorfor involvere fogedretten i Aalborg?

Der er kun én logisk forklaring: *FDV vil forhindre konkurrencen fra specialimporten!*

Hvorfor har specialimport betydning? Fordi specialimporten i sagens natur er i konkurrence med de film, FDV har rettigheder til og har udgivet på det danske marked.

Ligesom Arla helst vil have, at kunderne køber Arlas mælk, vil FDV helst have, at kunderne køber deres film. Hvis Hanstholm Mejeri forhindres i at sælge mælk, tvinges kunderne til at købe Arlas mælk. Hvis specialimporten, som konkurrerer om kundernes gunst på det danske marked, kan standses, er de danske kunder nødt til at købe FDVs udgivelser.

De store rettighedshavere - dem, der har en europæisk samhandelspartner - ønsker ikke frihandel. De vil hellere kontrollere markedet i Europa via deres europæiske samarbejdspartnere (i Danmarks tilfælde FDV) og via dem bestemme, hvilke film, europæere skal have adgang til.

De små rettighedshavere - dem, der ikke kan få deres film udgivet i Europa, fordi de ikke er lige så kommercielt interessante - er afhængige af, at forhandlerne frit kan eksportere de amerikanske udgivelser til Europa. Det er den eneste måde, de kan tjene penge på deres film i Europa. Jeg fremlægger bilag 3 som eksempel på en lille taknemlig rettighedshaver.

I USA giver loven ikke uden videre de store rettighedshavere adgang til forhandlernes regnskaber, så de kan ikke finde ud af, hvem der eksporterer film til Europa. Selvfølgelig vil de gerne via FDV og de danske dommere finde beviser for, hvem jeg handler med, så de kan ramme mine leverandører i USA. Hvis de kan overbevise leverandørerne om, at de bryder loven ved at levere film til Laserdisken, vil de reelt kun (eller især) ramme specialimporten.

FDVs anden mulighed for at ramme specialimporten er at udnytte fogedretten som en genvej til indføre en mere restriktiv fortolkning af ophavsretsloven, end politikerne var villige til at acceptere. Hvis fogedretten uden videre accepterer FDVs nye fortolkning, vil det være lettere for FDV at få denne fortolkning stadfæstet i en justifikations sag end i en almindelig retssag.

Hvorfor er FDVs nye fortolkning af stor principiel betydning?

Først og fremmest medfører FDVs nye fortolkning en betydelig *praktisk* ændring:

Skal de danske rettighedshavere *agere/belastes* for at udnytte retten til at beskytte deres egne udgivelser mod konkurrence - eller skal de små rettighedshavere i tredjelandene *agere/belastes* for at få adgang til EU i fremtiden?

FDVs medlemmer ville ikke belastes med den enorme opgave at svare på mit brev, men de kræver, at alle mulige små rettighedshavere over hele verden skal belastes med at udstede tilladelser til mig hver eneste gang, jeg tilbyder at sælge en af deres film i Laserdisken. Ved at forlange af mig, at jeg skal fremvise positiv tilladelse til at sælge film fra tredjelande, tvinger de mig til at kontakte rettighedshaverne til over 50.000 kommercielt mindre interessante film, og de tvinger disse rettighedshavere til at udstede tilladelser for at komme ind på det danske marked. FDV ved godt, at det er urealistisk, og at det reelt vil føre til specialimportens ophør.

FDVs nye fortolkning er meget skadelig for de små rettighedshavere i tredjelandene.

Endvidere vil FDVs nye fortolkning enten påføre andre brancher utrolige gener, idet forhandlere i andre brancher pludselig skal til at dokumentere en helt masse, som de ikke skulle før - eller også får vi en lovgivning, som anvendes på én måde i videobranchen og på en helt anden måde i andre brancher.

Eksempel: Skal den lille tegneseriebutik Comic Express på Vesterbro fremover frygte et uvarslet besøg af fogeden (eller en politianmeldelse af en uven), fordi han importerer tegneserier fra USA uden et dokumenteret samtykke - omend i alle involveredes interesse?

Er Comic Express på Vesterbro en ulovlig virksomhed eller ej?

Hvis FDVs nye fortolkning stadfæstes, vil mange virksomheder, hvor der slet ikke er problemer af nogen art, pludselig blive ulovlige.

Hvad med de sko, jeg købte i San Francisco? Hvad med den skjorte, min søster havde med fra Thailand? Er det forbudt for en genbrugsbutik at formidle et videresalg?

Det vil blive resultatet, hvis danske domstole anerkender FDVs nye fortolkning, og for FDV er det meget lettere at narre fogedretten til at spille med på FDVs side end at gennemføre en ordinær fortolkningsretssag, der i sagens natur ultimativt skulle afgøres af Højesteret.

Om beslaglæggelsen og fogedforbuddet af 29. november 2005

Samtlige dvd-plader, som blev fjernet fra hylderne efter Lars Segatos krav under den forrige fogedforretning, opbevares fortsat i min kælder. Jeg afventer rettens bekræftelse på, at jeg kan råde over pladerne igen.

Selvom fogedforbuddet er nedlagt mod Laserdisken ApS afventer jeg rettens afgørelse på, om fogedforbuddet også omfatter min nuværende virksomhed Laserdisken.

Det gør en forskel, idet jeg kun på grund af fogedforbuddet er forhindret i at parallelimportere dvd-plader, som Paramount har rettigheder til. Paramount har tidligere accepteret parallelimport og optræder kun som sagsøger i kraft af medlemskabet af FDV.

Med venlig hilsen

Hans Kristian Pedersen